

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Άρκετός καιρός πέρασε στο μεταξύ... Ο πόλεμος εναντίον των Ουγενότων είχε αρχίσει και, είτε για τόν ένα λόγο είτε για τόν άλλον, οι καθολικοί έβγαναν πάντα νικητή στις περισσότερες συγκρούσεις.

Η σπουδαιότερη όμως απ' όλες τις μάχες ήταν εκείνη που έλαβε χώραν στον Άγιο Διονύσιο. Στην παράταξη των Ουγενότων, κοντά στον Κοντέ και στον Κολίνι, διακρινόταν κ' ένας ύψιλλος και αλλ' ισχυρότατος Ισπανός, ο οποίος διοικούσε ολόκληρο σώμα Σκότων.

Το σύνθημα της μάχης εδόθη εκ μέρους των καθολικών. 'Αμέσως τα δύο στρατεύματα χύμηξαν τόν ένα πάνω στ' άλλο, με άκρατη έρση και απειρόχατη μανία. Η σύγκρουσις ήταν άκομα πιο τρομαχτή, γιατί κ' η δύο παρατάξεις διέθεταν ισχυρότατο Ισπανό.

Μόλις άρχισε η μάχη σχεδόν, ο Έρρικος Μοντιμορενού βρέθηκε αντιμετώπις του πρίγκιπος Κοντέ.

—Μά το Θεό, εκλαμύροτατε, φώναζε χαριτώντας τον με τόν ξίφος, μόλις τόν είδε, ειδικώς την τύχη που μου έφερε μπρός μου έναν τέτοιον γενναίο αντίπαλο!

—Κ' εγώ επίσης, δούξ, αποκρίθηκε ο πρίγκιπς με ανάλογη άδρότητα, αισθάνομαι έξαρτητή εντύχη που βρισκόμαι έναν αξιο ανταγωνιστή.

—'Αν έπιθυμείτε, εκλαμύροτατε, ξανάλε ο Έρρικος, κάμειτε σεις πρώτος την άρχή!

—'Αφού τόν θέλετε...

Και την ίδια στιγμή ο πρίγκιπς Κοντέ κατέρρεε τόν ξίφος τον έναντιον του νεαρού δουκός, χωρίς αποτέλεσμα όμως. Οι δύο ειργενείς άρχισαν τότε ένα πεισματόδη άντανα, ο οποίος διήρκασε άρκετά. Από τόν ξίφη, τις περικεφαλαίες και τούς θώρακάς των ξεσηπούσαν ίναριθιμτοι σπινθήρες και τή προσόαση τους είχαν γίνει κατακόκκινα. Ήσαν όμως και οι δύο τους επίδεξαν πολεμιστάι και άπερνεγαν με έπιτηδεύτητα τις σπαθίες που 'δινε ο ένας στον άλλο.

Έντομεταξύ τόν σώμα των Σκότων, προχωρόντας όλοένα υπό την οδηγία του πελοίου αρχηγού του, εκέοδισε έδαφος. Οι αντίπαλοι, μπρός στην όρη και την έπιθετικότητα του, αναγκάζονταν να αποχωρούν. Στο τέλος η σάλληγγες έσομησαν έξωθεν και οι Σκότοι άωμησαν άνάδεκτοι έναντιον τόν στρατιωτικό τμήματος του διοικουμένου από τόν ίδιο τόν Κοντόσταυλο της Γαλλίας.

—Γιατρός, παιδιά! ανεφώνησε ο γηραιός δούξ σπρηνοίζοντας τ' άλογό του και σείοντας στον άέρα τόν ξίφος του. Χίλια κομμάτια έλ' του: κάνομι αυτούς τούς αίρειαούς, που θέλησαν να τή βάλλουν μαζί μας.

Ο Ρολάνδος Φερουιλιά, παρών φυσικά στη μάχη αυτή, δεν άπομακρύνθηκε ούτε μία στιγμή απ' τόν πλευρό του Μοντιμορενού.

Επίσης ο Ροβέρτος Κιό, ο οποίος για πρώτη φορά παρευρισκόταν σε σύγκρουσι, πολεμοίσι με πραγματική γενναίτητα κ' αισθάνονταν μία περίεργη ειχαρίστησι [βλέποντας να χίνεται άμα μπροστά του.

Ένα όμως ήβελαν κ' οι δύο τους νάνι στο πλευρό του Κοντοσταυλου, δεν μπορούσαν να τόν φιάσουν κ' ήμεναν πάντα λίγα βήματα πίσω του.

Ο γηραιός πολεμιστής, νωθώνοντας ν' ανά-

θη μέσα του ξαφνικά η παλιά πολεμική φλόγα, ώρησε άκράτητος άπάνω σε μία έννομησία Σκότων κ' έρριξε δυό απ' αυτούς με τόν σπαθί του. Την ίδια όμως στιγμή, ένας πολεμιστής Ουγενότος έτρεξε προς τή εκεί κ' άρπαξε τόν χαλινάρι του άλλου του κρανιάζοντας: —Παραδόσου!

—'Από πότε έμαθες ότι παραδίδονται οι Κοντόσταυλοι της Γαλλίας, άναβρε; τού αποκρίθηκε περιφρονητικά ο δούξ. Νά ποιά εινε η απάντησίς μου στην αθάνατά σου...

Και, πάνοντας τόν σπαθί του από τη λευκιά, τού έσπασε με τη λαβή την περικεφαλαία μαζί με τόν κρανίο!...

Άμέσως όμως περιβάλισαν τόν δυόνα δέκα άνδρες με ύψομένα σπαθιά, έτοιμοι να τόν χτυπήσουν. Τούς έπρόλαβε όμως ο γιγαντόσωμος άρχηγος τους, ο οποίος τούς έάρκωσε στη θέσι τους με την βροντοδμή φωνή του:

—Κατένας να ήμη τόν άγγίξη! τούς φώναζε έπιτακτικά. Αυτός εινε δικός μου!...

Και παρμερίζοντας τούς Ιππείς του, βρέθηκε σε μία στιγμή κοντά στον Κοντόσταυλο.

—Δούξ Μοντιμορενού, τόν έρώτησε, δεν με γνωρίζεις;

—'Ο γινός της Άστέμυδος! έτραυλισε κατακίτρινος ο δούξ. 'Ο προφήτης!...

Ήταν πράγματι ο προφήτης.

—Ναι, εγώ είμαι τόν θύμα σου, δήμη! έφώναξε. Έρχομαι τώρα να πάρω έκδίκησι για όσα έκαμει σ' έμένα και στ' άδέρφια μου...

Και χωρίς ν' άργοποίηση καθόλου τραβήξε από τη θήκη της σέλλας του ένα μεγάλο πιστόλι κ' έπυροδόησε σχεδόν έξ επαφής τόν Κοντόσταυλο. Ο δούξ χτυπήθηκε στο στήθος, κ' άφηνοντας απ' τή χείρα του τόν χαλινάρι του άλλου του, έπεσε πίσω άνάσχελα.

Ο Ρολάνδος, θερίζοντας αδιάκοπα δεξιά και άριστερά, έφθασε σε λίγο καλάζοντας στο μέρος αυτό, όπου είχαν συναντηθή οι δυό θανάσιμοι έχθροι.

Βλέποντας τόν αρχηγό του ξαπλωμένο άνιητο στο χώμα και τόν μεγαλόσωμο προφήτη κοντά του, τόν ποτέλι άζομη στο χέρι, ο Φερουιλιάς κατελήφθη από μία άπεριόχρητη μανία και γινόζοντας προς τόν μέρος του νικητού, φώναζε άπειλητικά:

—Στάσου, άθλιε, να σου δείξω εγώ πώς σκοτώνουν τόν αρχηγό μου!...

Και τόν ιστορικό του ξίφος άστραψε για μία στιγμή στον άέρα κ' έπεσε φοβερό και τρομαχό στην περικεφαλαία του προφήτου, σχίζοντας την στη μέση, κ' αυτή και τόν κρανίο του!...

Ο Ίωάννης Βιλανδόρ έπεσε κάτω χωρίς να βγάλη ούτ' ένα στεναγμό. Ο Ρολάνδος έπρόσεξε τότε τή χαρμηλιστικά του και τόν άνεγνώρισε με φρόνη.

—Μορξ χαρά στο κατόρθωμά μου! είτε μέσ' από τή δόντια του, με καταράνη λύτη. Και πόσο άσχημα τόν έχτηρησα! Ω, άν ήξερα... Τώρα όμως, φαίνεται, εινε πολύ άργά...

Και χωρίς να συλλογιστή καθόλου τόν κίνδυνο που διέτρεχε στην κρίσημη έκείνη ώρα της μάχης, ξεκέμει απ' τ' άλογό του κ' έσκυρε άπάνω στον έτοιμοθάνατο.

—Ίωάννη, τού ψιθύρισε τρυφερά. Είμαι εγώ ο Ρολάνδος Φερουιλιάς, ο φίλος σου! Εγώ σε σκοτώσα... Δεν σε είχα άναγνωρίσει από προητέρα... Θα με συγχωρήσεις τάχα!...

Ο Ροβέρτος κέντησε τ' άλογό του κ' έτρεξε να ειδοποιήση στον πύργο...

(Άκολουθεί)